

IX в. от н.е. – А. Ф.) традиционната хроника за папите СПИРА и в по-натъшния разказ за историята на града НИЕ МОЖЕМ САМО ДА СЪЖАЛЯВАМЕ ЗА ЛИПСАТА НА ТОЗИ ИЗТОЧНИК“ [196], т. 3, с. 127.

1.1. ИСТОРИЦИТЕ ЗАБЕЛЯЗВАТ, НО НЕПРАВИЛНО ОБЯСНЯВАТ ПАРАЛЕЛИТЕ МЕЖДУ „АНТИЧНОСТТА“ И СРЕДНИТЕ ВЕКОВЕ

От време на време оцелели фрагменти от средновековни римски летописи съобщават факти, които са явно „антични“ от съвременна гледна точка. Тогава историците дружно почват да говорят за възкръстването на древни спомени, за антични реминисценции, за подражание на старинното и т.н. Ще дадем един пример. Ф. Грегоровиус пише: „През X в. срещаме римляни с доста странни имена. Тези имена привличат вниманието ни, ПОНЕЖЕ ВЪЗКРЕСЯВАТ ДРЕВНИТЕ ПАМЕТНИЦИ В ПРЕДСТАВИТЕ НИ“ [196], т. 3, с. 316. Ако кажем същото по-просто, ще излезе следното. Оказва се, че жителите на средновековния Рим имат имена, смятани днес за „антични“, от което следва, че „античността“ е просто другото название на средните векове. Накратко, „античността“ – това е средновековието.

Скалигеровите историци много пъти обсъждат въпроса за съществуването на СЕНАТА И КОНСУЛСТВОТО В СРЕДНОВЕКОВЕН РИМ. От една страна, тези прочути политически образувания се смятат за задължителна черта само на „античния“ Рим, уж унищожен, според Скалигеровата хронология, през V–VI в. от н.е. заедно с падането на третата Западна римска империя. От друга страна, някои от оцелелите средновековни хроники съобщават за съществуването на сенат, сенатори, консули, трибуни, претори в СРЕДНОВЕКОВЕН Рим. Тоест говорят за явно „антични“ титли, звания и длъжности. Скалигеровите историци дори се разделят на два лагера заради този проблем. Едни смятат, че всички тези институции, смятани за „антични“, продължават да съществуват и през средните векове. А другите – и те са повече, сред тях е бил и Ф. Грегоровиус, са убедени, че средновековните римляни употребяват тези „древни термини“ по инерция, без да влагат в тях „предишния смисъл“, и ги запазват само заради „приятния спомен“ за величието на своя „древен Рим“.

Ф. Грегоровиус разсъждава горе-долу така: „ТЕ (средновековните римляни – А. Ф.) ТЪРСЯТ ПОМОЩ ОТ ДРЕВНИТЕ ЛЕГЕНДАРНИ МОГИЛИ, ОТ СЕНКИТЕ НА КОНСУЛИТЕ, ТРИБУНИТЕ И СЕНАТОРИТЕ И ИЗГЛЕЖДА, ЧЕ ТЕЗИ СЕНКИ НАИСТИНА (! – А. Ф.) ВИТАЯТ ИЗ ВЕЧНИЯ ГРАД ПРЕЗ ЦЯЛОТО СРЕДНОВЕКОВИЕ“ [196], т. 3, с. 349.